

ГЛАГОЛА: что́ вамъ ми́нташъ и́ Христъ; чи́ есть сы́на;
ст. 41.

2. Глаголаша ємъ: Дѣдовъ (в). ст. 42.

3. Глагола юмъ: како оўбшъ Давідъ дѣхомъ Г҃да
Его нарицаєтъ, глагола: рече Г҃дь Г҃деви моемъ: седи
у десни ѿ мене, доидеже положу врагу твою подибжие
ноғъ твоихъ; ст. 43 — 44.

4. Йже оўбшъ Дѣвидъ нарицаєтъ Его Г҃да, како
сына ємъ есть; ст. 45.

5. И икто же можаше ўвѣщати ємъ словесе: иже
смѣшаše кто ѿ тогу дне вопросыти Его ктомъ. ст. 46.

ИЗЛСНЕНИЕ.

а). Попыталъ законодатель та Иисусъ за то въпросъ, че тогава (въ времято на земный животъ Христовъ) 18дн-ти считали тоа въпросъ за най-мъчноразрѣшимы: и мнозина отъ тѣхъ (тогава) за най-пръвъ заповѣдь почитали заповѣдь та за жертвъты приношаемы Богъ, и дѣмали: че съ тыхъ жертвъ безизлатно (съвършенно) сѧ въздава честь Богъ, или отъ тѣхъ сѧ наимного благодарин Богъ, а не отъ драго нѣчто.

б). Тъка гдѣто дѣма Христово ближнаго разумѣвалъ всакъ человѣкъ; защото всакый съ намъ като сродникъ и братъ, 1). спорѣдь происхожденіе-то: че всички мы име сътворени отъ единъ Богъ; 2). спорѣдь възрожденіе-то дѣховно: че всички-ты мы (Христіане) сме отъ единого Христа възродени въ едно кръщеніе, и хранимъ отъ едно-то (пресвято) Него тѣло и кръзъ въ свято-то причащеніе.

в.). Отговарилъ фарисеи на то Спасителевъ въпросъ, обаче не право; зачтото требовало да мъ